

нѣа животъ и да са прѣсели въ вѣчно-то
 царство, повика са врачъ-тъ Евреинъ за да
 мѡ помогне съ нѣщо дано оздраве. Еврей-
 нъ-тъ като порагладѣа Василиа, и попыпа
 жиы-тѣ мѡ, рече къмъ домашни-тѣ: при-
 гответе вече всичко за погребеніе; защо-то
 Св. Василий отива, смъртъ-та приближава.
 Василий зачу това и мѡ отговори: незнаешъ
 що говоришь. — Вѣрвай ма, повтори пакъ
 той, Владыко, и знай какъ прѣди да заиде
 слънце-то, ты ще изджънешъ. Нъ ако ли
 Іосифе, рече пакъ Василий, оживѣж и бждж
 живъ, утрѣ до часа шесть, какво ще сто-
 ришь тогава? — Да умрѣж и азъ, отговори
 Іосифъ. — Да умрешъ, нъ не да умрѣшь съ
 грѣха си, а да оживѣешь въ Бога — Знажъ
 що искашь да кажешъ, Василие, нъ нѣка кж-
 де твоя-та вола; азъ щж повѣрвамъ и щж
 са кръстѣж, само ако бы да живѣешь до
 утрѣ. Василий великій виждаше самичакъ
 слабостъ-тъ си и незнааше да ли ще жи-
 вѣе до дрѣгъа день, нъ вѣренъ Богъ и, за
 да спаси Еврейна, той са помоли усърдно
 послѣдний пѣтъ, да послѣа Богъ молеж-
 тъ мѡ и да взведе Еврейна въ истинскыа